

Deia Simon Schama

Dc, 18/08/2010 per Ramon Colom Esmatges

[Cal que hi hagi soroll...](#)

"El poder de l'art es el poder de la sorpresa desconcertant. Fins i tot quan sembla imitatiu, l'art mes que duplicar la codianitat del mon conegut, la substitueix amb una realitat pròpia i seva. La seva missió, a més de mostrar bellesa, consisteix en destruir el que es banal".

Aixo es el que deia el 2006 Simon Schama (1945), professor d'història de l'art a l'Universitat de Columbia, en una sèrie de la BBC titulada "El poder de l'art" i que també va fructificar en forma d'un esplèndid llibre homònim, traduït per Joan Rabasseda-Gascón i editat en castellà per la Editorial Crítica. Ho he recordat -mes o menys- al veure la doble exposició de Miquel Barceló (Felanitx, 1957) a Barcelona. Les obres dels seus primers anys son al Santa Mònica, al començament de la Rambla, i els seus darrers anys al Caixa Fòrum, a Montjuïc, on podem apreciar la seva maduresa, encara que aquest concepte sigui redundant al comparar les dues mostres.

Barceló em deixa amb la boca oberta. El mateix em passa amb Joan Miró, amb Picasso, amb Francis Bacon, amb Lucien Freud i...amb Caravaggio (1571-1610). Barceló i Caravaggio tenen - per mi- mes d'un punt de contacte. I no ho dic pel fet que ambdós pintessin sengles capelles de la Catedral de Palma i de La Valletta, respectivament, i si per la seva mirada terrenal sobre els objectes que miren. Sobre tot, per destruir de la realitat el que es superficial, banal. Diu Schama que Caravaggio no crida la nostre atenció: ens pren, ens captura. Els seus quadres es presenten davant nostre sense pudor i ens diuen: "Em veus?".

Es el mateix que em passa enfront de Barceló. M'acosto a la seva pintura i, tot seguit, he de recular. Ep, que se'm tira sobre!. I això es el que em passa amb les pintures de Dogon, dels tomàquets, "la barca" (1984), "Le petit amour fou", "La travessia del desert"...fins i tot amb el gran elefant dret ubicat a la porta del Caixa Fòrum i que a mesura que ens apropem valorem la magnitud de l'obra del artista.

Diu Barceló que "la seva vida s'assembla a la superfície dels seus quadres" i que en tots els casos em provoquen unes ganes immenses de tocar, de gratar, de sentir a prop aquesta vida intensa. Dic vida en singular o ho hauria de fer en plural?. Es el mateix Barceló el de la fotografia del Santa Mònica, jove, bell, atractiu, amb la pistola a la sent, que el Barceló dels cinquanta-i-escacs que va pintar al goril.la de "La solitude organisative", una mena d'autoretrat seu, observant des de el racó el mon que desfila davant d'ell?. Per descomptat. I aqui tots ens podem sentir goril.les.